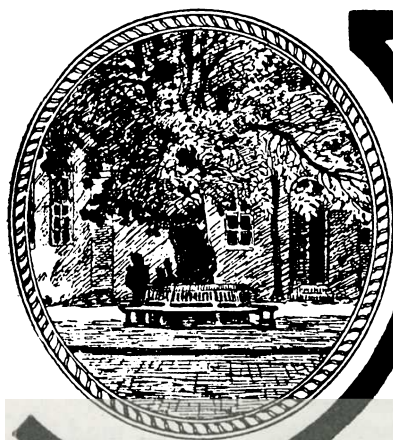

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXXXXX MEDLEMSBLAD XXXX

5. Serie Nr. 2

November 1938

Regensianersamfundet.

Hvert Aar i November Maaned afholdes der ordinær Generalforsamling i Regensianersamfundet. Mere og mere er det blevet en Aften, hvor gamle Regensianere sætter hinanden Stævne og tilbringer nogle Timer i kammeratligt Lag.

Vær med til at føre denne Linie videre og mød op til dette Aars ordinære

Generalforsamling

Lørdag den 26. November 1938.

Forud for Generalforsamlingen er arrangeret *Fællesspisning* i Oskar Davidsens Vinrestaurant Kl. 18 $\frac{3}{4}$ (de nye Lokaler).

Der serveres en stor, saftig og rød Oksesteg med forskelligt Tilbehør, Osteanretning og lidt sødt. $\frac{3}{4}$ Fl. Rødvin pr. Kuvert.

Derefter køres i Biler til Regensen, hvor *Generalforsamlingen* sættes paa Læsesalen Kl. 21.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Kassereren aflægger Beretning.
3. Revisorerne afgiver Betænkning.
4. Valg af Bestyrelse.
5. Eventuelt.

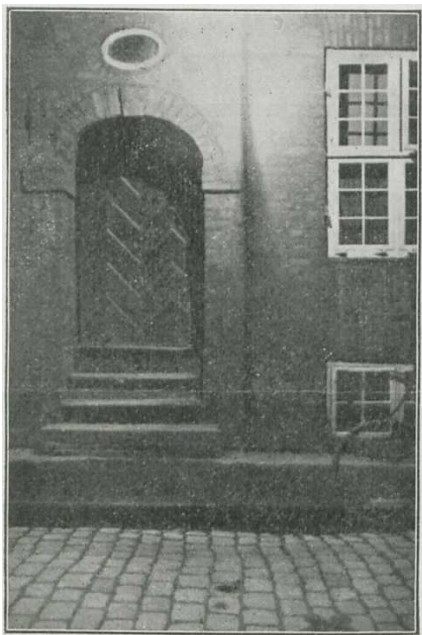
NB. Efter Generalforsamlingen kammeratligt Samvær.

Prisen for Deltagelse i Middagen er 5.— Kr.. Anmeldelse sker inden d. 24. November til Sekretæren, cand. jur. Karl Sørensen, Stockflethsvej 21, København F. (Godthaab 9334) eller til Boghandler Arnold Busck.

En gammel Regensianer fortæller —

Fra et af Regensianersamfundets ældste og mest trofaste Medlemmer, Kammerherre G. Krag, har vi haft den Glæde at modtage efterfølgende Skildring af Regenslivet omkring 1880.

Marts 1878 fik jeg Regensen og flyttede ind paa 6. Gang Nr. 10. Dengang var Regensen trefløjet; i Fløjen mod Krystalgade var 1. Gang og 2. Gang; i Fløjen mod Købmagergade var Viceprovstens Bolig i Stueetagen

og Læsesal og Musikstue ovenpaa, desuden et Par Eneværelser; i Fløjen mod St. Kannikkestræde var 3. Gang og 4. Gang; 5. Gang var ingen Gang, der var Lejlighed for Regensprovsten, og 6. Gang grænsede op til Naboejendommen, Trinitatis Præstegaard, som senere blev Regensens 4. Fløj. Paa den Side af Regensgaarden var der en lille Bygning med Badeværelse og Opholdsrum for Dagvagten samt en uundværlig Bekvemmelighed, kaldet »Trekroner«.

Regensprovsten var Prof. J. L. Using, Viceprovsten Eirikus Jonsson. Min første Kontubernal var Otto Jespersen, der som Student fra Frederiksborg var bemyndiget til at komme paa Regensen som Rus; han begyndte med at studere Jura, men den holdt han ikke længe ved; hans Interesse var Sprogvidenskab, og ad den Vej naaede han sin store Berømmelse. Vi havde det rart sammen, men

det var smaat med Pengene; vor fælles Frokost bestod i Rugbrødssmørrebrød, i Reglen bart, og en Kop Kaffe med Wienerbrød nede fra Portneren. En af os (det var vist ikke mig) havde faaet den Tanke, at saasom Akvavit var Brødkornets Kraft koncentreret, og en Flaske dengang kun kostede 48 Øre, kunde en Snaps til Rugbrødssmørrebrødet i nogen Maade erstatte det dyre Paalæg; vi gjorde Forsøget, men holdt op i rimelig Tid.

Foruden Frederiksborgskolens Ret til hvert Aar at faa 2 af de nye Studenter ind paa Regensen var der en tilsvarende Ret for alle Studenterne fra Reykjavik og for Færingerne; de var altsaa nogle Aargange yngre end vi andre, der kom fra alle andre Egne af Landet, og det gjorde maaske noget til, at navnlig Islænderne blandede sig mindre med os andre; ganske naturligt holdt de sammen og kom, naar en Kontubernal flyttede ud, til at

vælge sig en ny blandt deres Landsmænd; i Perioder var det saaledes dem, der navnlig befolkede 3. Gangs Værelser og tildels 4. Gangs.

Noget af det første, som en ny Regensianer foretog sig, var at indmelde sig i Vækkerforeningen (den gamle, dengang var der ikke andre, men i min Tid opstod desuden »den radikale Vækkerforening« og den lille exclusive »Peter«). Det gik paa Tur at være Vækker; Vækkeren gik udstyret med en Lygte rundt til alle Værelser, hvor Medlemmer boede og sagde: »Hr. N. N., er De vaagen? det er Vækkeren«; første Eftersyn foretoges, om jeg husker ret, et Kvarter efter, og da skulde den vækkede være ude af Sengen, have den øverste Knap i Underbenklæderne knappet; var han ikke naaet saa vidt, kom andet Eftersyn med samme Krav; Bøderne var vistnok 10 Øre for hver Mangel; ved at sætte Kryds paa sin Dør kunde man slippe for Vækning, men det kostede ogsaa en Tiøre. Naturligvis holdt Vækkerforeningen Generalforsamling; der stormede det som Regel.

Da min Tur kom til at faa Eneværelse, flyttede jeg til 1. Gang Nr. 2 sammen med Filologen Jon Vaupell og efter hans Udflytning med Juristen Karl Helms; vi havde det godt sammen, og jeg synes, at jeg kan sige det samme om Forholdet til alle de andre Kammerater; mange, mange træde der frem i Erindringen, navnlig naar jeg faar et af de gamle Fotografier frem, hele Besætningen samlet i Regensgaarden omkring Provst og Viceprovst; men jeg maa opgive at fremhæve dem enkeltvis; mange blev mine Venner for Livet.

Der var godt at være, og der var altid noget at opleve og at deltage i, maaske for meget. Universitetets 400-Aars Fest i 1879 glemmer vi aldrig, saa skøn og saa værdig, og saa havde jeg det Held at blive brugt som Ordensmarskal med det røde Skærf og var med til alt; dette vedrører jo ikke i særlig Grad Regensen, men der blev ogsaa hyppig festet; vi havde vore Sold, og saa havde vi et uforglemmeligt Bal, som Provsten havde givet Lov til; det stod paa Salen, som var blevet pragtfuldt udstyret ved venlig Bistand af Rustmester Christensen, som udlaante os Lanser, Hellebarder, Faner, Skjolde og meget mere fra Rustkammeret; Salen var ikke til at kende igen. Og endnu mere vidunderligt blev det, da Damerne som Skønhedsaabenbaringer — det var de for os — kom ind ad Regensens Port og op ad Trappen og var Gæster i den røde Gaard, som de fleste kun kendte fra Hostrup og Teatret. Det hele forløb storartet, og saa var der en Cotillon! Polyteknikeren Johan Bast, senere Ingeniørkaptajn, og jeg havde af graat Karduspapir forfærdiget et Rundetaarn med Port, Vinduer og Inskription, Originalen saa ligt; ud af hvert Vindue stak som en lille Fane Sløjferne til Herrerne, og foroven indenfor Gitteret laa i en stor Dynge Buketter til Damerne. Da Cotillen begyndte, kom Taarnet spadserende ind i Salen; indvendig gik en Dreng, som i de Dage havde opnaaet en vis Berømmelse ved oppe fra Trinitatis Kirkeloft at styrte ned gennem Taarnets cylindriske

Kærne uden at miste Livet eller overhovedet at komme noget til; ved et Held i Uheld havde han, som oppe paa Loftet vilde gemme sig for andre Dreng, nærmet sig en Aabning inde i Mørket, men ved Nedstyrtningen faaet foran sig en Gymnastikmadras; den tog Stødet af; han laa der et Par Dage, blev fundet og draget frem for Dagslyset ved at bryde Hul i Murværket. Midt i Salen standsede han Taarnet, vort Taarn, blev løftet op, og der stod han som Genstand for alles Forundring og Beundring; det var Petersen, Regensens Dagvagt, der som Slægtning af ham havde skaffet os ham. Det var Succes, og saa gik Ballet videre med Fryd og megen Glæde; adskillige fik Grund til senere i Livet at mindes det Bal som noget meget lykkeligt.

Og saa læste vi videre; og Livet gik som det helst skulde, sin rolige Gang; der var gode sanitære Forhold efter Datids Krav, og om Sygdom mindedes vi i Reglen kun, naar vi saa en Hestedroske komme ind ad Porten og køre rundt i Gaarden; saa vidste vi, at en Islænder havde faaet Mæslinger og skulde ud paa Frederiksberg Hospital. Om Vinteren var der dejligt lunt i Værelserne, vi havde jo Bøgebrænde i Overflod; til Gengæld var Bohavet yderst spartansk, — men hvad gjorde det?

Regensliv i to Generationer.

En Samtale mellem en Far og hans Søn.

Far: Jeg husker tydeligt den Dag, jeg kom ind paa Regensen. En Bekendt, som senere blev min gode Ven, mødte mig i Gaarden; han flyttede ind samme Dag, og vi var begge grebet af en stor Glæde og Tryghed ved at være naaet indenfor de røde Mure. Kontubernalsystemet, hvad man end kan sige imod det, skabte en Hjemfølelse for os unge, der første Gang satte vor Fod paa Regensen.

Søn: Det forstaar jeg saa godt. Det var netop noget af denne Hjemfølelse, vi savnede i den første Tid. Min første Maaned paa Regensen var egentlig ikke lykkelig; jeg følte mig ene blandt alle de fremmede Ansigter. Senere, da jeg blev Medlem af en af Foreningerne, blev det anderledes; der fik jeg Kammerater og følte mig hjemme.

Far: Jeg har altid opfattet det saaledes, at Kontubernalsystemet maatte have en Afløser, og det blev de mange Foreninger, som traadte i Stedet; men jeg er nu ikke sikker paa, at det gamle System ikke var bedre. Ganske vist: Værelserne var daarlige og den fælles Kakkellov en Umulighed. Men vi lærte at rette os efter hinanden, og Venskaber for Livet blev ofte Resultatet.

Søn: Men saa vidt jeg kan skønne, var Studieforholdene elendige under disse ydre Vilkaar.

Far: Det er rigtigt. Der blev næppe bestilt saa meget paa Regensen som der bliver nu. De unge er flittigere. Konkurrencen er skrappere, og der kræves mere af dem. Ja, men I morer jer ogsaa, vil du sige. Ja, Gudskelov! Festerne er ikke forsvundet fra Regensen. Men der snakkes ikke saa megen Tid væk, og der spilles næppe saa meget Kort.

Søn: Sig mig, hvordan formede Foreningslivet sig i din Tid, Far? Jeg ved jo nok, at der kun var to saakaldte Vækkerforeninger, men hvad var egentlig deres Hensigt?

Far: De var begge dannet som Vækkerforeninger, d.v.s. man sørgede for, at Medlemmerne kom op om Morgen. Men allerede i min Tid spillede Vækningen en ringe Rolle; derimod varetog de Regenspolitiken, kæmpede om Regensens Embeder og slog drabelige Slag mod hinanden paa Generalforsamlingen. Skønt disse Foreninger ikke var egentlig politiske, repræsenterede de to forskellige Typer af Mennesker. »Pip« var de pæne og velklædte, Bourgeoisstypen. »Gamle« var Proletariatet, stygge i Tøj som i Mund, og de satte en Ære i deres Skændsel. Men politisk var Kortene blandet; der var konservative og liberale i begge Foreninger.

Søn: I Grunden kan jeg sige, at vore mange Foreninger er dannet paa samme Maade; hver af dem rummer sin Type af Mennesker, og det er vigtigt at sørge for at komme ind i den rigtige, hvor man forstaar de andre og forstaas af dem. Saameget vigtigere er det, som det egentlige Regensliv nu leves i disse Foreninger, hvis mindste Rolle er den regenspolitiske. Praktisk talt alle Regensianere er Medlemmer af en Forening, hvad de næppe var i din Tid.

Far: Nej, saavidt jeg husker var knap Halvdelen Medlemmer af Vækkerforeningerne, og det egentlige Regensliv knyttede sig vel snarere til Kontubernalværelserne. Der blev, som jeg sagde før, næppe arbejdet saa meget som nu; men i Perioder blev der arbejdet godt. En Plakat paa Døren, hvorpaa stod Eksamenslæsning, blev altid respekteret. Men ind imellem Arbejdsperioderne blev der snakket rigeligt og drukket tæt. Uden at forsvare Drikkeriet vil jeg dog sige, at den lettere Adgang til Spiritus og de mange Debatter paa Værelserne skabte en Soldekultur, som I unge synes at mangle. I min Tid bestod et Sold af vittige og alvorlige Taler, der blev hørt i nogenlunde Stillehed, vekslende med Sang. Hos jer har jeg Indtryk af, at Talerne ofte drukner i Skrig og Skraal.

Søn: Ja, Far, der er maaske noget om det, selv om jeg synes, du overdriver; men jeg har ogsaa altid ment, at Punchesoldet var en Anakronisme, et hostrupsk Levn, der efterhaanden for os unge har mistet sit Indhold; og dog bliver der stadig skrevet gode Regenssange, men det er ligesom, de har en anden Karakter, mere i Slægt med Tidens Refrænviser. Jeg kunde godt tænke mig, at Soldet blev helt afskaffet

og erstattet med Danse- og Viseaftner. For det maa du give mig Ret i, at mangler vi Soldekultur, har vi til Gengæld langt større Danse- og — hvad skal jeg kalde det — Eroskultur. Vi danser bedre, og vi omgaas Pigerne naturligere, end I gjorde.

Far: Jeg indrømmer, at de moderne Danse, hvis de dances godt, er smukkere end de gamle Motionsdanse, og at I unge vel ogsaa tager naturligere og renligere paa det erotiske, end mit Slægtled gjorde. Men — og lad mig sige det med Styrke — disse Ting berører kun Regensliyets Periferi. Saalænge det er en Mandfolkeregens, er det centrale de Debatter om aandelige Emner, som finder Sted herinde, og de Venskaber for Livet, som her stiftes. Hostrups Ord bør og vil have evig Gyldighed paa Regensen, selv om Formerne for Gaardens Liv forandres:

Højt over Jorden stiger vi til Kampen,
Eivigheds Porte aabnes for vor Sans,
og vi ser ved Lampen
Musernes Dans.

Søn: Ja, deri giver jeg dig Ret. Et Aandens Fristed bør Regensen altid være, og skønt Emnerne for vore Debatter er andre (maaske mere konkrete) end jeres, saa vil Regensen altid staa for mig som det Sted, hvor Ungdom fra mange Egne og med mange Meninger kæmpede med Aandens Vaaben om aandelige Ting.

Kaj Bredsdorff.

Regensforeningerne og deres Traditioner.

IV. Pip.

Dette er ikke et Forsøg paa at optegne Pips glørværdige Historie, — dertil kræves langt grundigere Forstudier i de talrige Dokumenter og Protokoller, — som opfylder over Halvdelen af Regensens omfangsrige Arkiv, — end min nordjyske Koncentration tillader. Men da jeg selv har prøvet at være Redaktør af »Regensen«, og da min ynkværdige Efterfølgers Bønskrifter, Formaningsepistler og Jammerbreve taarner sig op paa mit Skrivebord og truer med at omstyrte et for mig værdifuldt Venskab, skal jeg med min ringe piphistoriske Viden forsøge at beskrive det ubeskrivelige: »den pipske Aand«, Livet og Drivkraften bag de tørre historiske Fakta. —

»Les grandes pensées viennent du coeur.«
Marquis Vauvenargues.

Tidens Fylde oprandt d. 1. Maj 1885. Alt ægte Regensliv var lagt øde og afløst af en radikal-politisk Farisæisme. Med Ypperstepræster og

Skriftkloge — ogsaa kaldet Gamlinge — i Spidsen nedtrampedes og besudledes al sund Regensand, og der dansedes Mavedans om den brandesianske Guldkalv. Selve Regenslivets Hovedhjørnestene, Fordomsfriheden og Kammeratskabsfølelsen, tilsmudsedes og forhaanedes af disse frafaldne, — ja, i deres politiske Selvoptagethed og Forblindelse fornægtede de endog deres egen Fortid og banlyste en gammel, trofast Regensianer, nemlig Ploug, og nægtede at vise ham den Hæder, der med Rette tilkom ham paa Regensens store Festdag d. 12. Maj.

Men en lille Skare af rettænkende harmedes og samledes i en sen Nattetime i Regensens Gaard for at lægge Raad op imod Ypperstepræsterne og deres Vanhelligelse af Regensen. Og de følte sig magtesløse og sukkede svarligen. Men se, da gik en hviskende Susen gennem Lindens hundredaarige Krone, og en jomfruelig Røst talte til dem og sagde: »Fortvivler ikke, mine sande Sønner! — Se, dette er min Jubilæumsgave fra den røde Gaard, at den gamle Regensand skal genopstaa og gennemgløde Jer, at et nyt og sandt Regensliv kan oprinde og sejre. »Pip« skal I kalde denne Aandsmagt, og dens Tjenere skal værdiges at bære Gaardens røde Farver, paa det at de altid maa ihukomme Pip-Aandens Herkomst.« Og det skete, som hun havde sagt.

I 1888 fik Pip sin første Klokke, og dermed indlededes en ny Æra i Regensens Historie. Næsten alt, hvad der gennem de sidste 50 Aar er skabt af nyt, levedygtigt Regensliv er udsprunget af den pipske Aand, dels gennem Foreningens 45 Klokkere, — de bedste Regensen har haft — og dels gennem de ca. 700 menige Pipianere. Lindebal, Slaabrokaften, Sangforening, nye sekteriske Regensforeninger: Uglen (Forstandsdyrkene), Skrap (Gammelnordisk Heltekraft), Tilia (Jomfrutilbederne), Konventet o.s.v. — er altsammen Udslag af pipsk Initiativ. Saaledes er ogsaa Regensianersamfundet et Barn af den pipske Frodighed, hvorfor det ogsaa ganske naturligt har fundet sine Formænd blandt forhenværende Pipianere, paa een Undtagelse nær. Regensens Historie i de sidste 50 Aar er skrevet med den røde pipske Aand.

Men har den pipske Aand formet det ydre Regensliv, saa har den samtidig givet Ilden og Kraften til det rigeste Foreningsliv. Allerede fra sine første Aar har Pip haft sine særpærgede Traditioner, saasom Gaasegilder og Skovture, hvorfra der endnu opbevares et Utal af Sange i Arkivet. Foreningen udgav i lange Tider sit eget Blad, og 1899 indstiftedes det berømte otterstrømske »Trekronerlegat« for »trængende« Pipianere, der medførte Udnævnelsen af Trekronerridderen, der den Dag i Dag leder den mere »udtømmende« Del af Foreningens Fester og Forhandlinger. De øvrige Embedsmænd har gennem Tiderne været: Princeps, Kassemesteren og Episcopos, der som »Højærværdighed« fremskynder Pipianernes moralske Handel og Vandel. De pipske Doktordisputatser kunde gennem et grundigere Arkivstudium give Stof til en hel Artikelserie. Talrige

sprænglærde og idéfyldte Afhandlinger (over Emner som: »Er Kærlighed en løjerlig Graaspurv?«, »Forudsætter Intelligens Underbid?«, »Den pipske Aand som Livsanskuelse« o.s.v.) er gennem de sidste 40 Aar fundet værdige til Forsvar for det pipske Fakultet og har gennem denne Skærsgild skaffet Forfatteren Ærestitlen »Dr. pip.«. — Men den største Ære, der kan vederfares nogen dødelig, er dog »propter virtutes suas« at blive indskrevet »in numero nobilitatis Bohemiensis« og derved opnaa den bøhmiske Adelsstands Rettigheder og Værdighed. — Talrige andre Piptraditioner kunde gøre Krav paa at blive nævnt, men mange af dem har lidt den Skæbne at blive efterlignet af de øvrige Regensforeninger og er dermed blevet en Slags Fælleseje, som de andre Foreningers Historieskrivere skal faa Lov til at prale med.

Pip var ogsaa den første Forening, der ved Medlemsoptagelse krævede alle Pipianernes enstemmige Ja og derved indførte en Slags Ballotation, — og den er vist den eneste Forening, der til Stadighed strengt har haandhævet dette Princip. Derved er skabt en Traditionsbundethed, der gør, at Pip gennem Tiderne er forblevet den samme aandsaristokratiske Pille i Regenslivet og den friske Kilde til stadig Fornylse. Medens andre Foreninger skifter Ansigt fra Slægt til Slægt, har Grundindstillingen i Pip altid været den samme, hvilket bl. a. bekræftedes ved 50-Aarsjubilæet i 1935, — den hidtil største Foreningsfest i Regensens Historie, — hvor ca. 90 Pipianere, der repræsenterede alle Aargange fra 1885 til 1935, mødtes i en gensidig Bekræftelse af de pipske Traditioner.

Men det er ikke blot Pipianerne, der har Øje for Pips aandsaristokratiske Særpræg, men ogsaa de øvrige Regensianere har gennem Tiderne erkendt det, og har med Misundelsens Tunge ofte forsøgt at udlægge det, som er Foreningens Styrke, som en Svaghed. I Regensrevyen 1936 skriver saaledes en Konventsmand:

Ja, Pip var en Samling af Verdensmænd, og
alle Indflyttere holdt de for Drog.
Pip Traditionens Vogter var,
dens Intelligens var soleklar,
men det er saa længe, længe siden.

Det er karakteristisk for de fleste Angreb paa Pip, at det bebrejdes den, at den er finere end de andre Foreninger, og den almindelige Forblindelse har ment, at dette skulde skyldes Klædedragten, hvilket de fotografiske Kendsgerninger tydeligt modbeviser.

Da jeg saaledes som uskyldig Indflytter i 1932 forespurgte en fremtrædende Uglemand, hvad Pip egentlig var for en Forening, lød dennes velmente Information: »Hvad rager det dig! Du kommer s'gu alligevel aldrig i Pip med den lurvede Paaklædning, du sjosker rundt i.«

Og i 1923 hedder det i Revyen:

»Naar det nye Hold Alumner ind ad Porten gaar,
stiller Pip og inspicerer Skæg og Haar
og ser om Bukserne de rette Folder slaar.«

Det samme Vers finder vi i Indflyttersen i Revyen i 1904 i denne Form:

»Næ, du skal gaa med i Pip,
og det i en lille Svip.
Vi er Gentlemen med Knækkeflip,
Kni—Kna—Knækkeflip,
Med Dyd og Knækkeflip.«

Og endelig lyder Refrænet i 1936:

»O Pip-Gaaræ Pip
Bukselæg-skarpe Æg,
smarte Slips - var altid Pips,
velbarbert - manicureret,
o Pip-Gaaræ Pip
du var fix - nu er du nix.«

Selv Modstanderne har glimrende forstaaet — paa deres specielle Maade — at give Udtryk for den pipske Aands Stabilitet gennem Tiderne.

Denne Artikel var om den pipske Aand og har derfor hverken fremhævet eller nævnt de mange Personligheder, der har været mere eller mindre udmærkede Redskaber for Aandens Skaberkraft. Forøvrigt tror jeg, at det er noget af en Tilfældighed, hvilken Regensforening, man bliver Medlem af, — men den, der er blevet Pipianer, har i sin Regenstid faaet Lov til at tjene selve Regenslivets Hjerteblod.

»Og hvem kan tro de næste hundred Aar
faar Bugt med Pip?
Og hvem kan tænke sig den røde Gaard
foruden Pip?«

Aar 53 efter Pip.

Hassan.

Sommerklokkeratet 1938.

Efter et meget spændende Kampvalg, hvor Regensforeningernes »Nestor« og »Benjamin«, »Gamle« og »Hof«, (som Koalition kaldet »Carlsberg«) maatte bide i det — i dette Tilfælde — meget sure Æble, blev Pip Klokkerforening med undertegnede som Klokker.

Marts Maaned bragte foruden den traditionelle Auktion en kort, men voldsom Storm i Anledning af en paatænkt Radiotransmission, som derefter atter gled af Programmet.

V.-P.-Ballet d. 9. April samlede overordentlig god Tilslutning. Salen var oplivet med en Serie store Tegninger, der skulde symbolisere Gaardens Foreninger, og som senere er blevet kostbare Klenodier. Børge Rosenbaum og Siegfred Petersen solist'ede.

Som et oplivende Moment i de stille Paaskedage indførtes i Aar en Frokost Paaskelørdag. Den blev til Gengæld meget støjende. Om den bliver fast Tradition, maa Tiden vise.

Den sidste Dag i April udfordrede »Skrap« den øvrige Regens til en Fodboldkamp. Kampen, der endte uafgjort, og spilledes paa Rosenborg Eksercerplads, fik et for Tilskuerne ret usædvanligt Forløb, idet de alle maatte finde sig i Kvarterarrest og derefter Udsmidning, fordi Provsten og Klokkeren i Tillid til deres respektive Positioner gik ind ad en forbudt Indgang trods Vagtens Protester.

Den traditionelle Foraars-Fodboldkamp mod Studentergaarden udkæmpedes 11. Maj paa A. B.'s Bane. Vi maatte nøjes med at spille uafgjort 1—1.

Næste store Foretagende løb af Stabelen d. 12. Maj, nemlig Lindefrokost, Skovtur og Bededans. Det var en anstrengende Dag, der jo iøvrigt blev refereret i Bladets sidste Nr. Solen straaledede den ganske Dag og var væsentlig medvirkende til Successen. Skovturen foregik i Kapervogne og endte i Studenterkilden. At der var Mas paa Salen om Aftenen er et meget mildt Udtryk.

Lindeballet var i Aar forsøgsvis rykket frem til d. 11. Juni. Forsøget lykkedes, idet Deltagelsen var Rekord igennem mange Aar, og Aftenen den luneste i den lunefulde (d.v.s. kolde) Juni. Stemningen ved Middagen var meget animeret. I Gaarden havde Dekoratoren fra de sidste Aars store Broindvielser i Samarbejde med Oskar Davidsen skabt en festlig, overdækket Fortovsrestaurant. Blicher-Hansen sang »De lyse Nætter«, saa Pigehejterne smeltede om Kap.

Midt i Juli holdt vi Sommersold under Linden.

I Løbet af Klokkeratet er et nyt P-Forslag, udarbejdet af en fortræffelig P-Kommission, blevet gennemført. P-Mands Embedet er rykket frem blandt de store Embeder, og Ordningen er saa skrap, at der ikke mere er nogen, der tør »laane« Porcellæn. P'et har ogsaa paa anden Maade samlet Opmærksomheden om sig, takket være en P-Razzia en Søndag i Kirketiden! Det gav Anledning til et Par bevægede Dage herinde.

Et for Regenslivet meget farligt Væsen er begyndt at dukke op i Form af en fuldstændig utidig og umaadeholden »Bogen« fra de yngre Regensianeres Side. Forhaabentlig lykkes det at kvæle Uhyret, inden det er for sent!

Ved Valget nu i Efteraaret besatte Koalitionens fra Foraaret endnu engang samtlige Embeder. Klokke blev Uglemanden, stud. mag. Arne Nielsen.

K. B. Andersen.

Politimester J. *Funch*, Hjørring [Regens 1905—07] er i April 1938 udnævnt til Ridder af Dannebrog.

Dommer Richard *Jessen*, Skive [1910—11] er udnævnt til Dommer i Næstved fra 1. September 1938.

Amtsforvalter Ole Edvard *Sonne*, Maribo [1910—12] er udnævnt til Ridder af Dannebrog d. 16. Juli 1938.

Professor, Dr. phil. K. K. *Kortsen*, Aarhus Universitet [1911—13] har taget sin Afsked paa Grund af Sygdom fra 1. September 1938.

Overlæge Vagn *Askgaard*, Sindssygehospitalet i Vordingborg [1912—14] er udnævnt til Ridder af Dannebrog d. 5. Juli 1938.

Sorenskriver paa Færøerne Hans Philip Hay *Schmidt* [1912—13] er udnævnt til Dommer i Store Heddinge fra 1. Okt. 1938.

Klinikchef Alfred *Lindahl*, Kommunehospitalet i København [1912—14] er afgaaet ved Døden d. 19. Juli 1938.

Raadsformand Holger *Koed* [1914—16] er udnævnt til Økonomidirektør i Københavns Kommune fra 1. November 1938.

Kontorchef i Socialministeriet Hans *Madsen Egedorf* [1915—17] er udnævnt til Amtmand over Thisted Amt fra 1. Oktober 1938.

Residerende Kapellan Carl Erik *Kiilerich*, Hillerød [1916—17] er udnævnt til Slotspræst ved Frederiksborg Slotskirke d. 16. August 1938.

Professor ved Aarhus Universitet, Dr. phil Johan *Plesner* [1925—27] er afgaaet ved Døden i August 1938.

Cand. mag. F. J. *Billeskov Jansen* [1929—32] skal d. 3. November forsvare sin Doktordisputats og rejser derefter til Paris for at overtage Stillingen som dansk Lektor ved Sorbonne.

Cand. mag. Holger *Sten* [1929—32] forsvare sin Disputats d. 10. November.

Sognepræst Kaj Henry *Hansen* [1930—32] er i Oktober 1938 forflyttet fra Flade og Bjerby Sogne til Slagslunde og Ganløse.

Museumsassistent, cand. mag. Jørgen *Paulsen* [1930—32] er udnævnt til Inspektør ved det nationalhistoriske Museum paa Frederiksborg fra 1. Oktober 1938.

Cand. theol. & mag. Erik *Jørgensen* [1930—32] er udnævnt til Time-lærer ved Gentofte Statsskole.

Højskolelærer, cand. mag. Agnar Søgaaard Jørgensen [1931—33] flytter 1. November 1938 fra Try Højskole til Gymnastikhøjskolen i Ollerup.

Cand. mag. Christian Jacobsen [1931—33] er flyttet fra Holte Gymnasium til Gentofte Statsskole som Timelærer.

Cand. jur. K. B. Berthelsen [1931—33] er blevet fast ansat som Sekretær i Indenrigsministeriet.

Cand. med. V. Prior Larsen [1931—33] er blevet Reservelæge ved Sygehuset i Thisted.

Stud. theol. Aage Dons Christensen [1931—33] er blevet Sognepræst for Henne og Lønne Menigheder.

OVERSIGT

over

Regensianersamfundets Regnskab $1/9$ 1937 - $31/8$ 1938

INDTÆGT	Kr.	Øre	UDGIFT	Kr.	Øre
Beholdning iflg. Regnskab	3708	84	Generalforsamlingen	275	55.
Kontingent 1936—37	1056	00	Sommerfesten $3/6$ 1938	92	30
Renter	113	80	Spilleaftenerne	277	20
			Bladet »Regensen«	443	95
			Diverse Udgifter	163	40
	4878	64		1252	40
			Kassebeholdning d. $31/8$ 38	3626	24
			Balance	4878	64

København, d. 27. Oktober 1938

sign. *Oluf Petersen.*

Aarskontingentet Kr. 4,00 bedes indbetalt paa Post-Konto 3457 inden 7. December d. A.

Udgivet af *Regensianersamfundet.*

HARTVEL

Redigeret af Museumsinspektør *Jørgen Paulsen*, Frederiksborg Slot.